

Bà ngoại

Một buổi sáng thứ Bảy, mẹ George là bà Kranky bảo nó:

- Mẹ vào làng mua sắm. Con ở nhà ngoan, đừng nghịch ngợm nhé.

Thật là ngốc nghếch khi nói những câu như thế với một cậu bé. George chột hẳn khoản không hiểu nó sẽ bày trò nghịch ngợm gì. Trước khi đóng sập cửa lại, bà Kranky còn nhắc:

- Đừng quên lấy thuốc cho bà uống lúc mười một giờ nhé.

Đang ngủ gà ngủ gật trên ghế bành, bà ngoại hé một con mắt tinh quái bé nhỏ, nói với nó:

- Cháu nghe mẹ cháu dặn rồi đấy, George. Đừng quên thuốc của bà.

George đáp:

- Vàng, thưa bà.

- Và, cố xử sự cho đàng hoàng, dù chỉ một lần khi mẹ cháu vắng nhà.

- Vàng, thưa bà.

George buồn muốc khóc. Nó không có anh chị em nào cả. Cha nó là một nông dân, và trang trại mà gia đình nó đang sống lại ở một nơi rất hẻo lánh. Vì thế quanh đây chẳng có đứa trẻ nào để cùng nó chơi đùa. Ngắm mãi những con heo, con gà, con cừu cũng chán ngắt. Nhất là nó phải sống chung nhà với một bà ngoại già nua hay cần nhằn. Suốt buổi sáng thứ Bảy phải trông nom bà một mình thì chẳng có gì thú vị.

Chợt bà ngoại lên tiếng:

- Bây giờ cháu hãy pha cho bà một tách trà thật ngon. Điều đó sẽ giúp cháu không bày trò nghịch ngợm trong ít phút.

George nói:

- Vàng, thưa bà.

George không thể ưa bà ngoại được. Bà là một bà già ích kỉ, hay càu nhàu. Bà có hàm răng nâu xỉn và một cái miệng quắt queo nhăn nhúm rất xấu xí. Nó bèn hỏi:

- Hôm nay bà dùng bao nhiêu đường cho tách trà?

- Một muống đầy. Và không sữa đấy.

Hầu hết các bà ngoại đều rất dễ mến, hiền từ, hay giúp đỡ mọi người. Còn bà ngoại này thì không. Cả ngày bà ngồi trên chiếc ghế đặt cạnh cửa sổ, hết ca cẩm cái này lại than phiền cái nọ. Ngay cả những ngày bà khỏe nhất, George cũng chưa bao giờ nhận được một nụ cười hay một câu nói tử tế của bà như: “Sáng nay cháu khỏe chứ, George?” hay là: “Cháu và bà cùng chơi trò Rắn Leo Thang nhé?”, hoặc “Hôm nay cháu đi học thế nào?” Dường như bà chẳng quan tâm đến ai khác ngoài bản thân. Đúng là một bà già khó chịu.

George đi vào bếp, bỏ một túi trà vào tách nước sôi. Nó múc vào tách một muống đường, và không cho sữa, khuấy đều rồi mang ra phòng khách.

Hớp một ngụm trà, bà nói:

- Trà chưa đủ ngọt. Cháu bỏ thêm đường vào.

George đem tách trà quay vào bếp và cho thêm một muống đường. Sau khi khuấy kĩ đường, nó cẩn thận mang tách trà ra cho bà.

- Đĩa đâu? Không có đĩa lót trà, bà không uống đâu.

George vào bếp tìm đĩa mang ra cho bà.

- Làm ơn lấy cho bà cái muống.

- Cháu khuấy rồi, thưa bà. Cháu khuấy kĩ lắm.

- Cám ơn, nhưng bà sẽ tự khuấy. Đi lấy muống đi.

George vào bếp lấy muống ra cho bà.

Khi có cha mẹ George ở nhà, bà không bao giờ ra lệnh cho nó những câu như vậy. Chỉ khi nào người lớn đi vắng hết, thì bà mới đối xử tệ với nó.

Qua vánh tách, bà chăm chăm nhìn nó bằng cặp mắt nhỏ, rục rịch, đầy vẻ tinh quái, rồi cất tiếng:

- Cháu có biết vấn đề của cháu là gì không? Cháu *lớn* nhanh quá. Những đứa bé lớn nhanh đều ngu ngốc và lười biếng.

George nói:

- Nhưng cháu không thể ngăn cản việc cháu lớn nhanh được.

Bà cúi kính:

- Dĩ nhiên là được. Lớn nhanh là một thói xấu đấy.

- Nhưng cháu *phải* lớn. Nếu không thì làm sao cháu thành người lớn được.

- Vớ vẩn. Nhìn bà đi. Bà có lớn không? Tất nhiên là không.

- Nhưng bà đã từng lớn.

Bà ngoại trả lời:

- *Lớn rất ít*. Bà không lớn lên nữa khi bà hãy còn nhỏ xíu. Bà chấm dứt những thói xấu như lười biếng, không vâng lời, tham lam, luộm thuộm, ngốc nghếch. Cháu vẫn còn những thói xấu đó phải không?

- Bà ơi, cháu vẫn còn là một đứa bé mà.

Bà khịt mũi, nói:

- Cháu đã tám tuổi, đủ lớn để biết tốt xấu rồi. Nếu cháu vẫn cứ lớn nữa thì sẽ quá trễ.

- Quá trễ cho cái gì hả bà?

Bà tiếp tục khịt mũi:

- Thật lố bịch khi cháu cao gân bằng bà.

George nhìn kĩ bà ngoại. Chắc chắn bà là một người *rất nhỏ*. Chân bà ngắn đến nỗi phải kê ghế đầu cho bà để chân. Và đầu bà chỉ tới khoảng nửa lưng ghế bành. George nói:

- Cha cháu nói, đàn ông cao lớn thì tốt.

Bà ngoại “xì” một tiếng:

- Đừng nghe cha cháu. Hãy nghe lời bà.

George hỏi:

- Nhưng làm sao cháu có thể tự ngăn mình đừng lớn nữa?

Bà trả lời:

- Bớt ăn sôcôla.

- Sôcôla làm cho cháu lớn ạ?

Bà cúi kính:

- Nó làm cháu lớn *không đúng cách*. Nó làm cháu cao lên thay vì phải thấp xuống.

Bà ngoại hớp chút trà nhưng mắt không rời thằng cháu đang đứng trước mặt. Bà nói tiếp:

- Đừng bao giờ cao lên. Phải thấp xuống.

- Vâng, thưa bà.

- Đừng ăn sôcôla. Ăn bắp cải thay vào.

George kêu lên:

- Bắp cải? Ôi, không, cháu không thích bắp cải.

Bà gât:

- Vấn đề không phải là cháu thích hay không thích. Vấn đề là nó tốt cho cháu. Từ giờ trở đi, cháu phải ăn bắp cải ngày ba lần,

ăn thật nhiều. Nếu trong bắp cải có sâu róm thì tốt hơn nữa.

- Ôi!

Bà giải thích:

- Sâu róm bỏ cho ốc.

George nói:

- Mẹ luôn rửa sạch bắp cải và dội hết sâu xuống cống.

Bà ngoại bĩu môi:

- Mẹ cháu cũng ngốc như cháu. Súp bắp cải không có mùi vị gì nếu thiếu vài con sâu róm. Cả sên nữa.

George hét lên:

- *Không đâu!* Cháu không thể ăn sên được!

Bà nói:

- Hễ thấy sên bò trong rau diếp, là bà đớp thật nhanh trước khi nó kịp bò đi mất. Chao ôi, ngon lắm.

Bà ngoại bặm chặt cặp môi khiến cái miệng của bà giống như một cái lỗ nhỏ nhắn nheo. Bà nhắc lại:

- Ngon quá. Sâu róm, sên và các con bọ cánh cứng. Cháu không biết thứ nào đặc biệt tốt cho cháu đâu.

- Bà nói đùa rồi.

- Bà không bao giờ nói đùa. Bọ cánh cứng có lẽ là tuyệt nhất. Nhai chúng cứ *rau ráu* trong miệng.

- Bà ơi, gồm quá!

Bà ngoại nhe những cái răng nâu xỉn ra cười:

- Thỉnh thoảng, nếu may mắn, cháu sẽ kiếm được một con bọ cánh cứng sống trong thân cọng cần tây. Bà mê nó lắm.

- Bà ơi, sao bà có thể ăn được chúng?

Bà ngoại vẫn tiếp tục nói:

- Cháu có thể tìm được đủ thứ ngon miệng trong thân cọng cần tây sống. Có khi là đám sâu tai.

George sợ quá hét lên:

- Cháu không muốn nghe nữa.

Bà liếm môi, vẻ thèm thuồng:

- Một con sâu tai to mập thì rất ngon ngọt. Nhưng khi cháu đã cho vào miệng rồi thì cháu phải nhai thật nhanh. Trên lưng nó có cặp càng nhọn hoắt. Cháu mà bị nó dùng càng kẹp vào lưỡi thì không đời nào gỡ nó ra được. Do đó cháu phải nhai nó *rộp, rộp, rộp* trước khi nó cắn cháu.

George bắt đầu lùi dần ra cửa. Nó muốn tránh người bà ghê sợ này càng xa càng tốt.